

KIS LAP

KUTYA-HÁBORU. (Lásd a 171. lapon.)

11. szám. — 1878.

Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XIV. kötet.

DEZSŐ ÉS KATICZA.

— Elbeszélés. —

(X. fejelet.)

FALVAI ur föltekintett s végtelen szomorúsággal mondá:

— Majdnem egész éjjel kerestük, átkutattuk az egész vidéket, az egész erdőt, de nyomát sem találtuk . . . nincs sehol! Alig merem többé remélni, hogy valaha megtaláljam kedves kis leányomat!

— Oh Istenem! szólott Esztike könyezve. Hiszen ez borzasztó! És mi nem segíthetnénk valamiképen?

— Bizonynyal szívesen megtennék mindent! tevé hozzá mamája.

— Kegyetek nagyon szívesek, felelt Falvai ur busan, de én valóban nem tudom, mit is tehetnénk . . . fogalmam sincs róla, mi történhetett a szerencsétlen gyermekkel. Ragadozó vad az egész környéken nincs, arra pedig Katicza nagy, hogy valami kóbor emberek által elvitetni engedje magát . . . képzelni sem tudom minő szerencsétlenség érhetne. Azonban megteszek minden lehetőt . . . irtam több levelet . . . értesitem a szolgabíró . . . a hírlapokat, jelentést teszek mindenfelé . . . ha valahol talán mégis nyomára akadnának!

Fölkelt, bepecsételte a különböző leveleket s épen indulni akart, midőn ismét félénk halk kopogás hallaszott az ajtón.

— Szabad! szólott Falvai — föl sem tekintve s nem remélve semmi jót a látogatástól.

Lilike ellenben szentül hitte, hogy Katicza jön s tárt karokkal rohant az ajtó felé, — de ugyancsak visszahökken. Mikor az ajtó megnyílt, az ő kedves

játszótársa helyett egy szegényesen öltözött öreg asszony lépett be, épen olyan szomoruan, mintha őt is valami nagy csapás érte volna. Falvai ur meglehetősen türelmetlenül nézett a belépőre.

— Maga az, Boris asszony? kérdé. Mit kíván? Beszéljen szaporán!

— Oh, kedves nagyságos uram . . . a fiam . . . az én szegény jó fiam . . . az én Gyuriczám! Oh jaj!

A szegény asszony keserves zokogásba tört ki, Falvai ur pedig még türelmetlenebb lett, mert még egy szót sem értett.

— No's, hát mi a baja a fiának? Nem érek rá sokáig beszéltgetni, mondja el gyorsan, mit kíván!

— A fiamat kívánom! Oh Istenem, hol van az én kedves Gyuriczám!

— Hol van? Hát a kertben, bizonyosan gyomlál . . .

— Dehogyan van a kertben! Még csak közel sincs . . .

— Hát hol van!

— Hisz épen azt szeretném tudni . . . Elment . . . neki indult a világnak, hogy megkeresse Katicza kisasszonyt . . . és én tudom, hogy ő sem tér többé vissza, nem fogom többé látni soha!

— Mit beszél? Gyuricza elment az én leányomat keresni? szólott Falvai ur bámulva.

— Igen is, nagyságos uram. És már mi lesz belőle, oh Istenem! Még tegnap késő este berontott hozzám és rám ijesztett azzal a borzasztó hírrel, hogy Katicza kisasszony elveszett. Én sirni kezdtem . . . mit is tehettem egyebet . . . de ekkor ő így szólott: »Ne sirjon édes anyám, megke-

resem én a j
végére vitt
kezdtem ne
fiu, aki bizo
maga a na
gulni . . . d
csak megpr
cza kisassz
mentett, m
ott az ut
szony volt-
mat, mikor
veszek is
megkeresen
Isten áldja
hogy Isten
fogta kalap
tam . . . ne
Gyuriczám

Mindn

a szegény a
ismét sirva
és könyezve

— No

Gyuricza d
elment Ka
nék, de ma
hogy fogu
visszahozza
örülni enne

A sze
talódott a
letörölve s

— Is
asszony, h
asszonyhoz
Gyuriczám
kisasszony
morkodnár

resem én a jó kis angyalt, még ha a világ végére vitték is!» Persze magyarázni kezdtem neki, hogy ő szegény ostoba kis fiu, aki bizony semmit sem tehet ott, a hol maga a nagyságos ur sem tud boldogulni . . . de erre aztán így felelt: »Már csak megpróbálok, édes! Hát nem Katicza kisasszony volt-é, aki engemet megmentett, mikor már majd megfagytam ott az ut szélén? Nem Katicza kisasszony volt-é, aki megmentette édes anyámat, mikor halálán feküdt? Már ha odaveszek is örökre, mégis elmegyek és megkeresem a mi jó védő angyalunkat. Isten áldja meg édes anyám! Imádkozzék, hogy Isten megsegítsen!» Ezzel aztán fogta kalapját, elment és azóta nem látta . . . nem jött többé vissza! Szegény Gyuriczám!

Mindnyájan meghatottan hallgatták a szegény asszony szavait s midőn végül ismét sirva fakadt, Lilike odasietett hozzá és könyezve mondá:

— No . . . ne sirjon Boris néni . . . Gyuricza derék fiu, nagyon szép tőle, hogy elment Katiczát keresni . . . én is elmennék, de mamácskám nem ereszt. Meglássa, hogy fogunk örülni, ha majd Gyuricza visszahozza Katiczát . . . maga is fog örülni ennek, ugy-é?

A szegény özvegy szinte megvigasztalódott a jó kis leány e szavain s könyeit letörölve sohajtá:

— Isten áldja meg, kedves jó kisasszony, hogy ilyen jó hozzám szegény asszonyhoz! Oh, ha tudnám, hogy az én Gyuriczám találja meg a kedves Katicza kisasszonyt, akkor egy perczig sem szomorkodnám.

A kis Lilike tökéletesen meg volt győződve, hogy az bizony ugy is lesz, Gyuricza fogja megtalálni és visszahozni Katiczát s tovább vigasztalgatta a bánkodó szegény asszonyt. A többiek azonban nem hitték ezt oly könnyen s kivált Falvai ur épen nem várt sokat egy olyan szegény fiu segítségétől, minő Gyuricza volt. De az nem aggasztotta, hogy a fiunak valami baja eshetnék s ezért így szólt:

— Legyen nyugodt, Boris asszony, nem lesz Gyuriczának semmi baja. Nem olyan kis fiu már ő, hogy eltévedhetne vagy elveszhetne. Nagyon derék fiu, hogy annyira szívére vette az én szerencsétlen leánykám sorsát; de azért ne aggódjék, Gyuricza bizonyosan visszatér nemsokára. Bejárja a környéket, aztán megéhezik, elfárad és ebédre itthon lesz, csak készítse neki jó ebédet.

Boris asszony szomoruan rázta fejét s így felelt:

— Oh nagyságos uram, nem ismeri az én Gyurí fiamat . . . ha ő egyszer valamire elszánta magát, nem hagyja egy könnyen abba!

Falvai ur nem ért rá, hogy tovább is Boris asszonyra és fiára gondoljon. A szegény asszony ép oly szomoruan távozott, a mint jött, Lilike is távozott Erzsikével és mamájával, látva, hogy nem segíthetnek semmiben; Falvai ur pedig csöngetett s a belépő inasnak megparancsolta, hogy a kocsis fogjon be és rögtön álljon elő a kocsival. Ekkor Dezső szomoruan megszólalt:

— Kedves apám, há! én nem tehetnék valamit?

— De igen ... én a szolgabíróhoz megyek s megkérem, hogy ezeket az értesítéseket küldje szét az egész megyébe. Te azalatt menj a szomszéd városba az igaz, hogy; majdnem három mértföldnyire fekszik, nem gondolhatom, hogy Katicza odáig tévedt ... de ma ott épen heti vásár van, sok ember összegyűl az egész környékről, talán akad valaki, aki hirt tud mondani; csak tudakozódjál gondosan.

Falvai ur épen nem remélte, hogy Dezső kirándulásának a szomszéd kis városba valami sikere lehet, nem is azért küldte oda, hanem inkább csak azért, hogy a fiúnak valami foglalkozást adjon; látta, mily szomorú Dezső, mennyire busul kis huga miatt, mennyire nem találja helyét sehol; egy kis kocsikázás legalább szórakoztatni fogja s addig is ébren tartja benne a reményt, hogy talán mégis tehet valamit testvéreért.

Maga az aggódó apa már nagyon-keves reményt táplált, hogy kedves leánykáját valaha visszontláthassa. Hová lett Katicza? azt ki nem találhatta, bár-mennyire törte a fejét. Az erdőt kora hajnal óta ismét össze kutatta, egész sereg embert fogadott, kik a nagy erdőt minden irányban apróra átvizsgálták, de hiába, meg kellett győződni, hogy Katicza nincs az erdőben. Mély folyó vagy tó nem volt az egész környéken, tehát meg sem fülhatott, ragadozó vadak sem tanyáztak a vidéken, — tehát ilyenféle szerencsétlenség sem érhetne, kóbor cigányokat vagy efféle embereket sem láttak régóta s Katicza már nagyocská is volt, hogy egy-könnyen elrabolhassák; a szegény apa

tehát csak azt gondolhatta, hogy valami szokatlan, rendkívüli szerencsétlenség érte a gyermeket s inkább csak saját lelkiismerete megnyugtatása végett tett még kísérletet, hogy kerestesse. A valóságot, hogy miképen távozott el Katicza messzire a szülői háztól, még csak nem is gyaníthatta!

A kocsi előállt, Falvai ur elutazott, de előbb még megparancsolta, hogy Dezső számára is fogjanak be a kis nyitott kocsiba. Dezső nagyon örült, hogy neki is akadt valami tenni valója s alig várta, hogy a kocsiba ülhesse. Csak Róza néni állt csöndesen az ablak mellett és törölgette könnyező szeméit.

Dezső, amint ott a kocsira várt és a máskor oly szigorú Róza nénit nézte, olyan formát érzett, mintba valami bűn nyomná a lelkét.

Még nem akarta nyíltan megvallani, de magában ilyesmit gondolt:

— Mégis csak én vagyok az oka az egész szerencsétlenségnek ... és Róza néninek igaza volt, hogy az olyan kis leánynak nem szabad mindenféle pajkoságokba keveredni. Meg akartam boszantani Róza nénit és elvesztettem kedves kis hugocskámat! Oh, ha még egyszer visszajönne! Szívesen bocsánatot kérnék Róza nénitől is és megkérném, hogy ezentul ő viselje gondját Katiczának, semmit sem teszek, amit meg nem enged. Ah, de fogom-é valaha látni szegény Katiczát!

Érzékenyen elbucsuzott Róza nénitől, fölült a kocsira és néhány perc mulva már sebesen hajtattott a város felé. Az utazás kissé szórakoztatta s a remény, hogy a városban talán mégis talál vala-

kit, aki hirt káról, félig az olyan fi nyebben r elhiszi sok nem valós

A vár magát ész tudja, mi Igen, de l itt a sok A nagy p séggel, a vásárolt, nem töröd mindenki. ban és h látott-é v Bizonyosa város köz

Szer embert a lakott s ereszkede van s csa köré és dét. Saj ilyen szo sem tud tudta ny ként osz mogorva aki eddi gatta D

— de hát szett ki Ju most ju

kit, aki hirt tud mondani az elveszett leánykáról, félig-meddig megnyugtatta; mert az olyan fiatal korban még sokkal könnyebben reménykedik ám az ember és elhiszi sokszor még azt is, ami épenséggel nem valószínű.

A városkába megérkezvén, azon vette magát észre, hogy tulajdonképen nem is tudja, mihez fogjon? Tudakozódjék? Igen, de kitől? Tapasztalatlan fiú volt s itt a sok idegen közt kissé félénk is lett. A nagy piac tele volt mindenféle népséggel, a sok ember járt-kelt, tolongott, vásárolt, alkudozott s Dezsővel bizony nem törődött senki, saját dolga után látott mindenki. Mit tegyen? Fölálljon a kocsi-ban és hangosan kiáltozza, valjon nem látott-e valaki egy eltévedt kis leányt? Bizonyosan nevetnének rajta, hogy így a város közepén keres egy eltévedt leánykát.

Szerencséjére megpillantott néhány embert abból a faluból, ahol az ő atya is lakott s akiket jól ismert. Ezekkel szóba ereszkedett, elmondta nekik, mi járatban van s csakhamar sok ember gyűlt a koci köré és kíváncsian hallgatta a fiú beszédét. Sajnálkoztak, csodálkoztak, hogy ilyen szomorú eset történhetett; de senki sem tudott felvilágosítást adni, senki sem tudta nyomra vezetni. Az emberek lassanként oszlani kezdtek, midőn leghátul egy mogorva, épenséggel nem jó képű ember, aki eddig szintén nagyon kíváncsian hallgatta Dezső szavait, oda kiáltott feléje:

— Hát ez mind szép, ifiuracskám . . . de hát ha valaki megtalálja azt az elveszett kis leányt, kap-e valami jutalmat?

Jutalmat a megtalálónak! Ez csak most jutott eszébe Dezsőnek. Persze, igaza

van annak az embernek . . . jutalmat kell kitűzni annak, aki a kis leányt előhozza . . . apja bizonyosan csak feledékenységből nem mondta ezt neki, de bizonynyal ezer örömmel megadna akármilyen jutalmat kedves Katiczájaért. Sietett tehát felelni:

— Hogy jutalmat kap-e, aki haza hozza kedves testvéremet? Kétségkívül kap, még pedig gazdag jutalmat. Talán tud maga valamit testvéremről?

— Én? Hogy tudok? Már mért tudnék? felelt a mogorva ember kurtán. Csak úgy mondtam . . . mert hát ha nagy jutalom volna biztosítva, akkor inkább akadna ember, aki gondolna erre a dologra.

— Biztosítom, atyám nevében ígérem, hogy gazdag jutalmat kap, aki Katicza testvéremet hazahozza. Vannak itt sokan, akik ismerik atyámat, Falvai Endre urat, Ófálván . . . tudják, hogy gazdag ember és szívesen áldoz akármilyen leányáért!

— No, az nagyon szép . . . elhiszem, hogy úgy van, szólt a mogorva ember s ezzel hátat fordítva Dezsőnek, odább ment. Menetközben pedig így dörmögött magában: Hm . . . tehát Falvai Endre ur . . . gazdag ember . . . Ófálván lakik s tegnap este vészett el a kis leány. Semmi kétség, hogy az a kis leány volt az. Az az Örzse nem hallgatott reám, bizonyosan valami roszban töri a fejét. No megállj, Örzse, meglátjuk, nem többet ér-e néha a becsületesség. Egyszer talán meg kellene próbálni.

(Folytatása következik.)

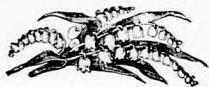
»VEGYETEK IBOLYÁT!«

Hó kavarog még a légben,
Hideg felhő száll az égen
S a hó alól — milyen esoda! —
Mégis kibútt az ibolya.

Kibútt, itt van! Illata, óh,
Szívet lelket elbájoló!
Hát még, hogyha kék szemével
Szerény-kedvesen néz széjj l.

Bájoló szín, bájoló szag —
Ki ne tartaná bájolónak?
Itt van, itt van gyermekek,
Ibolyácskát vegyetek!

AZ ÓRIÁSI TINTAHAL.

(Képpel a 168—169. lapokon.)

NEM régiben rajzoltam és irtam le nektek a tengerben élő lények egyik legcsodálatosbikát, a polypot vagy tintahalat, melyek között olyan veszedelmes nagyságuk vannak, hogy megtámadják az embert és még a tenger különböző nagy állatait is.

Eddig e veszedelmes szörnyetegekről leginkább csak a hajósok adtak hirt, vagy olyan tudósok, kik tengeren jártukban láttak ilyen óriási tintahalat; de elfogni és a szárazföldre kihalozni egyet sem sikerült és ezért sokáig kételkedtek, igaz-e mindaz, amit a tengerészek beszélnek? — mert hát tudjátok, aki messzire jár, sokszor szereti nagyítani, megtoldani, amit látott. Nehány hónappal ezelőtt azonban végre meggyőződhetett a világ, hogy az a tengeri szörnyeteg igazán létezik.

Tavaly ősz elején egy éjjel roppant vihar dühöngött az észak-amerikai tengerpartokon; a szél rettenetesen csapkodta a hullámokat, melyek tajtékozva áradtak ki messzire a homokos partra s ember, állat sietett menekülni beljebb, a dombos vidékre. Reggelre a vihar lecsöndesült s a halászok a partra mentek, hogy lássák, nem sodorta-é el az ár csónakjaikat. A tenger még ekkor is erősen hullámzott s amint közelebb értek, a parton, a sekély vízben valami csodálatos, rettenetes szörnyeteg állatot láttak keservesen vergődni: egy óriás tintahalat.

Az állat teste körülbelől tíz láb hosszú volt, vastagsága a fejnél 5—6 láb; szemei dühösen ki voltak meredve és a szája körül kinyuló csápokkal borzasztóan hadonázott és csapkodta a vizet. E csápok körül nyolcz kisebb volt, körülbelől egy öl hosszú, de volt kettő, mely harmincz lábnyi hosszúságra nyult. Képzelmű, hogy amit a szörnyeteg megragadott e borzasztó tíz karjával, az többé kinem menekült.

Az óriás
hogy éjjel
ták s midő
parton nem
nem tudot
rekedt. A
életben is
egészen e
a veszedel
az ember
elszállitot
most is lá

A

ülte la
minder
részek
ték m
A
a füle
trázta

Az óriás úgy került a parti homokra, hogy éjjel a roppant hullámok odasodorták s midőn a tenger kissé csillapult s a parton nem volt többé mély víz, a polyp nem tudott vissza uszni a mélybe, kiint rekedt. Ameddig volt egy kis víz alatta, életben is maradt, de midőn a hullámok, egészen elvonultak s a homok kiszáradt a veszedelmes szörnyeteg kimult. Ekkor az emberek nagy bajjal fölpackolták és elszállították a new-yorki muzeumba, ho most is látható spiritusban.

I.
A NYEST ÉS A TÖVISES
DISZNÓCSKA.

— Elbeszéli Endre bácsi. —

NAGY vendégség és vigalom volt az erdőben, de hogy is ne lett volna, mikor a fiatal kedves özikével ülte lakodalmát a királyi szarvas. Volt ott minden állatból egy; még az idegen világ-részek állatai is követek által képviseltették magukat.

A madarakból teltek ki a zenészek, a fülemile volt a primás, a kanárik kontráztak, míg egy komoly élemedett medve

egy óriási fához támaszkodva vastag hangon bőgözött hozzá.

Tánczra sorakoztak a vendégek.

A tövises disznó illedelmesen meghajolt egy nyest előtt s tánczra kérte őt.

— Ejh uram! szólt a nyest büszkén, hogy mer, ily díszes közönség előtt ily gombra, tuskés öltözékben megjelenni? — Aztán nem is állunk mi egy rangban. Én az általános kedvelt és tisztelt nyest vagyok, halálom után is dicsőség környez, a hősök süvege belőlem készül, minden föltevésnél megsókokolhatom homlokukat. Én nem vagyok közönséges lény. Kezreken kimondom, hogy nem tánczolok ilyen durva ruháju legénynyel, mint ön. — És itt büszkén simogatá meg önnön selyem puha mellécskáját.

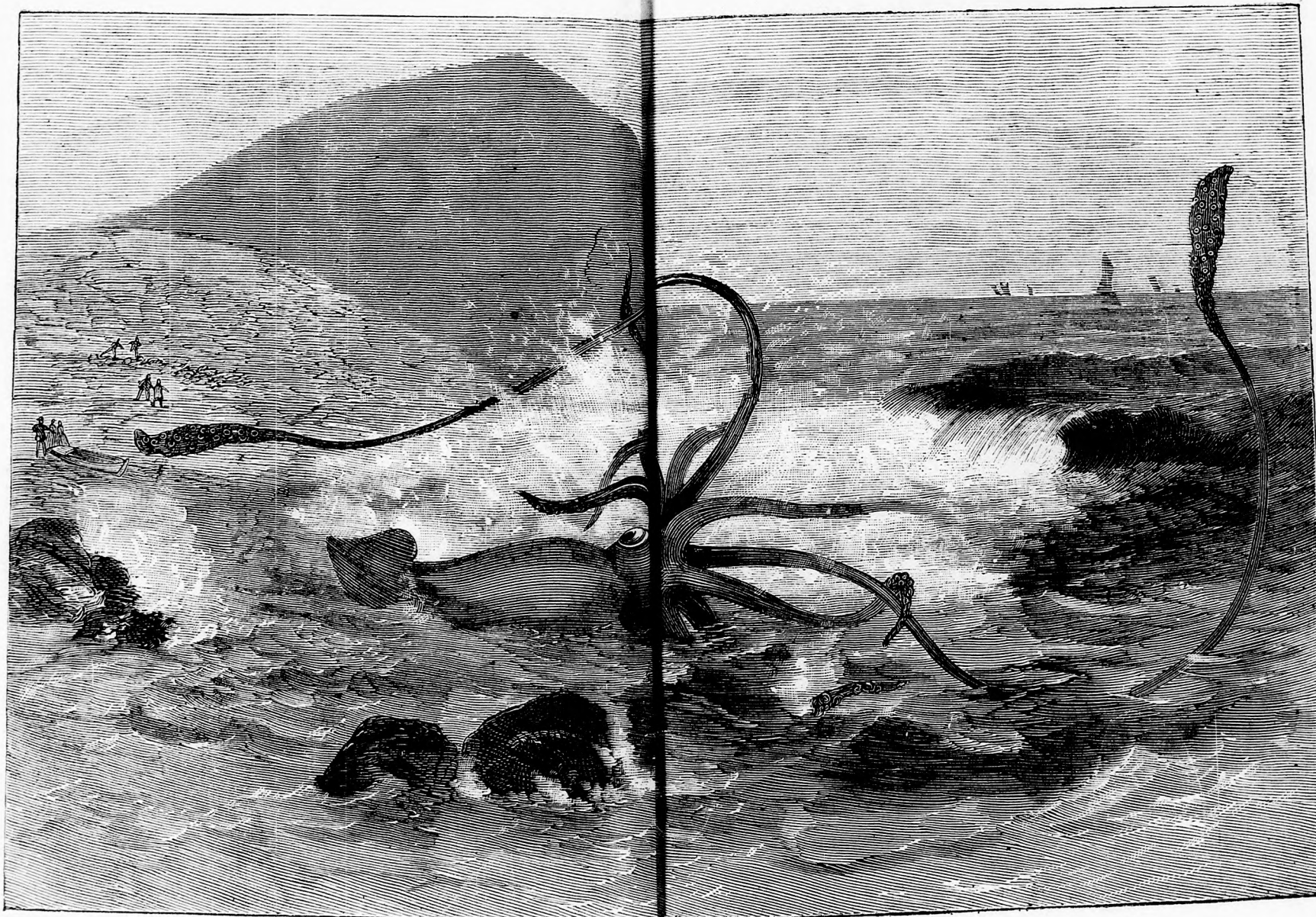
— De hiszen én arról nem tehetek, hogy oly szurós a ruhám .. nincs oka azért lenézni, nyest kisasszonyom — mond fájó hangon a kis tövises.

— Már megengedjen, édes sün uram, de ön nem a mi körünkbe való, és jobb ha otthon marad és el nem csufítja ez ünnepet!

— Hiu, kevély! — mormogá a tövises és keservében szó nélkül oda is hagyta az ünnepélyt. — Különbén igazad van, nyest kisasszony, én csak szegény, rut tuskés disznócska vagyok — sohajtá magában az úton.

Történt pedig, hogy pár hónap mulva a szomszéd birtokos vadászatot rendezett, mert észrevették, hogy a szép nyest ott tartózkodik a vidéken; egy golyó meg is sebesíté a nyestet s alig tudott elmenekülni.

(Folytatása a 170. lapon.)

AZ ÓRIÁS TINTA (Lásd a 166. lapon.)

(Folytatás a 167. laphoz.)

— Ah, mily állapotban találkozunk — sajnálkozók a tövises disznócska! — kegyed meg van sebesülve, azt akarják öntől elvenni, amire egykor a legbüszkébb volt, szép bársonyos bőrét. Gyorsan, be ide ezen lyukba, én a lyukra fogok fekünni, engem nem bántanak, nekem nem vehetik hasznomat, nekem nincs oly diszes és értékes bőröm.

Ezzel befelé tolta a lyukba a remegő sebesültet.

Az ebek ugatva, csaholva közeledtek. A kis tövises disznócska bevonta magát kigunyolt tüskés köpenyébe s a hozzá faldosó ebek véres szájjal futottak vissza, mintha korbáccsal ütötték volna.

A nyest meg volt mentve s pár nap múlva fel is gyógyult sebeiből.

— Köszönöm édes jó testvér, hogy megmentettél! — hálálkodék a nyest.

— Hagyd el — ugymond ez — kötelesség a szerencsétlenségben másokon segíteni, még azon is, aki megbántott bennünket. Hanem jövőre jegyezd meg magadnak, kedves nyest barátóm, ezt az arany igazságot: »Rut külső alatt is nemes szív lakhatik.«

II.

A FARKAS ÉS AZ OROSZLÁN.

AVÉRENGZŐ párducz ellen háborut viselt az oroszlán, s a háboru bevégezése után jelentést tettek neki, hogy egyik katonája, egy fiatal farkas, gyáván elfutott és fegyverét eldobá, el még a harci zászlót is.

Az oroszlán ezért a tetteért három heti börtönre és kényszer munkára ítélte;

s életének is csak testvérei kérelmére kegyelmezett meg.

A fiatal farkas, a gyáva katona azonban nagy hetykén így szólott:

— Mit!?! bebörtönöz s még kényszer munkára ítél engemet, mikor az apám tíz éven át oly hű titkára volt ő feliségének?

— Vagy ugy?! — mond a király, kinek ez fülébe ütődött, — hát te ama derék szolgám elfajult fia vagy? No már így még három héttel megtoldom a büntetést, ezen felül pedig vágjátok le ökemének mind a két fülét.

Öseinkkel dicsekedni midőn magunk haszontalanok vagyunk: a legnevetségebb dolog.

Egy nagy férfi kis baltája.

— Elmondja: Auer Lujza. —

Kedves Forgó bácsi!

JEN nagyon örvendenék, ha közölné a »Kis Lap«-ban ezt a következő kis elbeszélést, melyet egyszer egy társaságban elbeszélni halottam. Tán illenék a »Kis Lap« olvasóinak és, a mi a legfőbb, talán Forgó bácsi tetszését is megnyerhetné.

Washington Györgynek, az észak-amerikai Egyesült Államok nagyhirű fől-szabadítójának, gyermekkorában valaki egy kis baltát ajándékozott, mely neki rendkívüli örömet okozott. Volt is ám aztán dolga a kis baltának; minden darab fa, mely útjába került, megérzé csapásait. Egy délután kiment György a kertjökbe, s egy szép fiatal megyfácskán kísérle meg mesterségét. Egyetlen csa-

pással anny megmenten

Apja látta, hogy ságnak eset kája volt, é vizsgálatot végett.

— Tíz vagdalta ö Haszt mozás, az a felé.

Utköz György, ki tája. Apja fiura.

— G tudod, ki v fámát a ker

A fiu aztán egész — Éd

tudok; én

— Je goddal, ősz fizetted nek

K

KÉT ki De e Muk Egm

Ahog Uzu Verel És eg

pással annyira megsérté a fácskát, hogy megmenteni többé nem lehetett.

Apja másnap szomorodott szívvél látta, hogy a szép oltovány szilaj pajkos-ságnak esett áldozatul. Igen kedves fácskája volt, épen ezt maga ültette s szigoru vizsgálatot rendelt a tettes fölfedezése végett.

— Tíz forintot adnék, ha tudnám, ki vagdalta össze kedves fácskámat, mondá.

Hasztalan volt azonban minden nyomozás, az apa kedvetlenül ballagott haza felé.

Utközben épen szembe jó vele a kis György, kinek akkor is kezében volt baltája. Apja rögtön gyanakodni kezdett a fiura.

— György, szólt komolyan, nem tudod, ki vagdalta meg tegnap szép megyfámat a kertben?

A fiu elgondolkozott egy perczig, de aztán egész őszinteséggel így szólt:

— Édes apám, hazudni bizony nem tudok; én vagdaltam össze a baltámmal.

— Jer, jer karjaimba fiam! Nyiltsággoddal, őszinteségeddel százszorosán megfizetted nekem a levágott kedves fácskát!

KUTYA-HÁBORU.

(Képpel a czimlapon.)

KÉT kis kutyám bár egy testvér,
De egymással csak meg nem fér.

Muk az egyik, *Krik* a másik,
Egymás pofájára mászik.

Ahogy reggel fölébrednek:
Uezu! mindjárt verekednek;
Verekednek, marakodnak.
És egymásra agyarkodnak.

Nem kell köztük harezot szitni,
Öket egymásra uszítani;
Ha csak meglódul a lapda:
Már is verik egymást agyba.

Apró esetepátéikban
Bő részt vettem s néztem vigan
Ha mérgesen összekaptak,
Pofozkodtak, marakodtak.

De végre megelégeltem,
Ez soká így nem mehet, nem!
Az egyiket, *Kriket*, még ma
Oda adom ajándékba.

Igy is történt amint mondom;
De mit kellett tapasztalnom! . . .
Szegény *Muk* hogy egyedül vólt,
Bánatában szinte meghólt.

S *Krik* a szomszéd falucskában
Szintén beteg nagy bujában.
Egyik amott, másik emitt
Éjjel-nappal szörnyen vonit.

Legjobb öket — úgy találom —
Megint össze boronálnom.
S hogy meglátták egymást ujra,
Volt nagy öröm, herebura.

És örömük akkorát nőtt,
Hogy percz alig mult el négy, öt:
Ucczu! megint összekaptak
S szörnyen összemarakodtak.

Im, ha voltak messze távol
Elválasztva egy a mástól:
Egymáshoz elepedtek —
S össze ha ismét kerültek
Egymáson jót hegedültek.

*Fordul elő ily szeretet
Köztetek is, óh gyermekek!*

JUCZIKA ÉS A HOLLÓ

vagy

a kincskeresők.

— Beszélyke, négy képpel. —

FURCSA, nagyon furcsa, semmikép sem bírom kitalálni! szolt a kis Juczika mélyen elgondolkozva, mialatt kövér ujjacskáját szájába dugta.

— Mi az a furcsa? Mit nem bírsz kitalálni? szolalt meg vele szemben egy nagy fekete holló.

Juczika ugyancsak elbámult, hogy a madarat megszólalni hallotta. Ilyet még soha se hallott; anyyira bámult, hogy felelni sem tudott; de a holló roppant komoly és bölcs pófával ismét kérdé:

— Nos, mit nem tudsz kitalálni?

... FURCSA, NAGYON FURCSA ...!

... ELFELEJTETTE SZÁJÁHOZ EMELNI A KANALAT ...

Juczika neki bátorodott. Ha már olyan szörnyen okos ez a holló, ám hát feleljen egy nehéz kérdésre. Így szolt tehát hozzá:

— Hogy mit nem tudok kitalálni? Azt, hogy a szomszédokban a gyermekek mindennap kapnak mindenféle jó csemegét, süteményt és sok, sok jót egyebet, én pedig soha sem kapok mást, mint legfeljebb tejbe kását! Ez bizonyosan csak azért van, mert ők gazdagok, van sok pénzük, ezüstjük és aranyuk! De mért nincs nekem is?

És Juczika büszkén nézett a hollóra, mintha mondani akarná: no, ugy-e nem tudsz erre felelni? De a holló épen nem jött zavarba, hanem így szolt:

— Hahaha! Én is adok föl neked egy találós kérdést; ha

kitaláltad,
panaszkod

»Jó az
De nála
Keresse
Mindjárt

No's, talál

De m
tudott fel
hiába tört

— M
ten talán

Ment
konyhába
számukra
ban jó éde
az évésné
czika elő
melyet a

Ez b
riskát is

kitaláltad, akkor nem fogsz többé panaszkodni. Halld csak :

»Jó az arany, jó a kincs,
De nálamnál jobb még sincs.
Keresetek s megtaláltok,
Mindjárt meglesz boldogságtok.«

No's, találd ki, mi az ?

De már erre Juczika nem tudott felelni; törte a fejét, de hiába törte, végre is abba hagyta.

— Megyek Boriskához, ketten talán kitaláljuk.

Ment Boriskához, kit a konyhában talált; épen el volt számukra készítve egy-egy tálkában jó édes tejbekása. Neki fogtak az evésnek s mialatt ettek, Juczika előadta a nehéz rejtvényt, melyet a holló neki földott.

Ez bizony nehéz kérdés volt s Boriskát is annyira meglepte, hogy egy pillanatig elfelejtette szájához emelni a kanalat. Sokáig gondolkodtak, de ketten együtt sem bírtak semmi okosat kisütöni, s Boriska végre így szólt :

— De hát minek is törjük a fejünket? Azt mondta a holló, hogy keressük és megtaláljuk. Menjünk tehát és keressük, ám-bár én bizony nem képzelhetem, mi lehet jobb az aranynál.

— Jól van, menjünk. De hívjuk el Toncsikát is.

— Hívjuk el!

Elhívták Toncsikát is és a három kis kincskereső utnak indult. Hegyen-völgyen, erdőn-mezőn keresztül bolyongtak meszsziire, sokáig; de hiába nézegettek minden bokorba, nem találtak sehol semmit; már alig bir-

... KÉT LEÁNYKA SZORGALMASAN DOLGOZOTT ...

... A HÁROM KINCSKERESŐ UTNAK INDULT ...

tak tovább vánszorogni, de azért csak mentek, mendegéltek mindig továbbtovább, míg végre eljutottak egy major-ságához, melynek udvarán a kut mellett két leányka szorgalmasan dolgozott, az egyik pedig épen ezt dalolta:

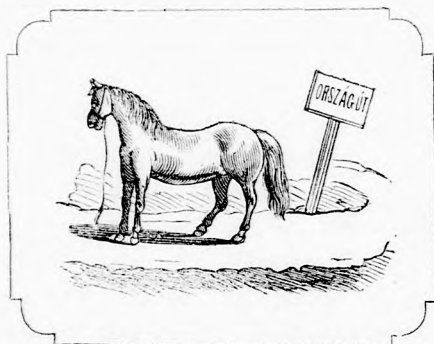
»Sem ezüstöm, sem aranyom
Mégis vígan telik napom,
Dologgal van tele kezem,
A henyelést nem ismerem.
S ha bevégzem a munkám!
Boldog vagyok igazán.«

— Megvan! Megtaláltuk! kiáltá Juczika. Most már tudom, mit jelent a holló találós kérdése: a munka, a szorgalom tesz boldoggó, ez pedig többet ér az aranyból. Most már menjünk haza.

Megfordult és ime — már otthon is volt rögtön, sőt épen azon a helyen feküdt, ahol egy órával elébb — elaludt. Szemeit dörzsölve mondá magában:

— Ejnye bizony, azt hiszem, csak álmodtam az egészet. De ha álmodtam is, nem baj . . . többé nem fogom irigyelni a szomszédokat, hanem leszek munkás, szorgalmas kis leány s ha dolgaimat elvégeztem, tudom, én is boldog leszek.

KÉPREJTVÉNY.

Kis Értesítő.

A szerencsétlen török sebesültek és menekültek számára a „Kis Lap“ olvasói közül újabb beküldtek tépés-adományokat:

Ágoston Anna és Károly, Budapestről.
Weisz Róza és Izidor, Miskolcraól.
Kuszner Jolánka, Palotásról
Török István, a boldvai tanuló kör tagjai részéről.

Továbbá pénz-adományokat küldtek:

Dömény Mariska, B. Gyuláról
(ezüstben) 2 frt. kr.
Fuchs Rózsa, Pusztá-Oszláról 1 » —
Záhorszky Margit és Irén,
Budapestről. 2 » —
Rosenbaum Lola, Szegedről
(ezüstben) 1 » —
Gr. Bissingen Etel és Alexandra, Jamról 3 » —
Pottyondy Margit és Ilon . 4 » —
Forster Melanie, Zámbaról . 1 » —
Czupi Béla, Vaszarról, egy
gyermekbál jövedelmeké . 4 » —
Riesz Elek, T. Györgyéről . . — 50
Brodzsky Lajos és Jenő, föld-
vári pusztáról. 2 » —
Weisz Róza és Izidor, Miskolcraól 1 » —
Török István, a boldvai tanuló kör részéről. 1 » 20

Összesen: 22 frt 70 kr.

Ugy a tépést, mint a pénzt átszolgáltattam rendeltetése helyére s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemesszivű kis adakozóknak.

Együttal kijelentem, hogy miután a béke már meg van kötve a »Kis Lap« részéről a pénz- és tépés gyűjtést befejezem. A netalán utban lévő küldeményeket azonban még átveszem és rendeltetésük helyére juttatom.

FORGÓ BÁCSI.

MEGFEJT

A »KI
mában közö

Helyes
Emma, Dienes
György Tibor,
Szentirmay E
Elemér, Meise
Emil, Degré
Kálmán, Ágos
Koller Kálmá
és Sarolta, He
és Klára, Pu
Géza, Domján
rethen Fanni
Lajza, Gyula
Pista, Scheidl
pád, Reiner
Szidi, Ary Elv
vás Szilveszter
Balássovich A
Anna, Miklós
Zsigmond és a
Schulmann Ha
Siska Erzsike
Obetkó Dezső
röly, Fülész Ir
Jagatics Janka
és Ilonka, An
Spiezer Vilma
Imre, Fraller
Buda Kálmán
niker István,
Baloghy Feri
Ilonka, Webe
Irén, Simonyi
Freud Zsiga.
György, Idrán
Pista, Fraenk
talan, Novelly
Klobusicky I
Lajos, Deusch
Paczka Anna
Károly, Kirá
Keresztes Ilon
Jankovits Ete
Bun Lajos, M
Mojsisovics V
Szirmay Vilma
Kelemen Em
Csathó Sarolta
Eugenia, Józse
Pál és Sorok

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XIV. köt. 8-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Szempillantás.“

Helyesen fejtették meg: Szénási Emma, Dienes Gábor és Károly, Jurisics Milike, Györy Tibor, Mangold Flóri, Majláth Gusztáv, Szentirmay Béla, Hodossy Gedeon, Turcsányi Elemér, Meisels Arthur, Schön Teréz, Arthur és Emil, Degré Miklós és Andor, Király Irén és Kálmán, Ágoston Anna és Károly, Heizler Emil, Koller Kálmán, Steizer Paula és Ede, Nobl Róza és Sarolta, Herczeg Erzi és Teréz, Földesi Dóra és Klára, Putnoki Matild, Balogh Ilona, Weisz Géza, Domján Lajos, Bartha Annácska, Margarethen Fanni és Ignác, Mandel Emil, Kellner Lujza, Gyula és Sándor, Popper Zsiga, Zsindely Pista, Scheidl Károly, Földes Iza, Boleman Árpád, Reiner testvérek, Balogh Imre, Károlyi Szidi, Ary Elvira, D'Alessandro Gusztáv, Chotväs Szilveszter, Stark Ferencz, Rupp Lili és Jani, Balássovich Alice, Horváth Malvin és Ida, Boor Anna, Miklós Aladár, Kranzthor Soma, Braun Zsigmond és Jusztí, Hochmann Jakab és József, Schulmann Hani, Regina és Náci, Szalay József, Siska Erzsike, Boleman Sándor, Weisz Manó, Obetkó Dezső, Sellyey Ilona, ifj. gr. Kornis Károly, Filesz Irma, Merza Gizella, Breier Mór, Jagatics Janka, Kálmán és Sándor, Rüdler Dolna és Ilonka, Antunovic Simon, Endre Szidónia, Spiezer Vilma, Umbach Lajos és Géza, Almásy Imre, Fraller Gyula, Koller Mariska és Blanka, Buda Kálmán, Ebeczky Róza, Oetl Anna, Leiniker István, Frühzeitig Etelka, József és Gábor, Balogh Feri, Sternthal Irma és Ella, Cohn Ilonka, Weber Frigyes és Mihály, Bauholzer Irén, Simonyi Károly, Fischer Árpád és Zoltán, Freud Zsiga, Menczel Szeréna, ifj. Malatinszky György, Idrányi Margit, Zákó Emma, Remenyik Pista, Fraenkel József, Ulrich Etelka, Fürst Bertalan, Novelty Ilona és Riza, Füehsl Ludovika, Klobusicky Izabella, Nemes Albert, Brodsky Lajos, Deutsch Gizella, Fuchs Róza, Auer Albert, Paczka Anna és Sándor, Jankó Gyula, Szeghő Károly, Király Irén és Kálmán, Révy Károly, Keresztes Ilona és Giza, Mihályfi Elvira és Feri, Jankovits Etel, Bogcha Ferencz, Horváth Etelka, Bun Lajos, Nedeczky Palika, Balczár Irénke, Mojsisovic Vilmos, Veisz Száli, Kohn Julcsa, Szirmay Vilmos, Lengyel Endre, Pollátsék Ilona, Kelemen Emma és Aranka, Hóbor Kálmán, Csathó Sarolta, Kintzig Anna és Dániel, Rözinger Eugenia, József és Béla, Halászy Aladár, Buday Pál és Sorok Géza, Vincze Miklós, Lőrinczf

Janka és Aranka, Kovács Berta és Katinka, ifj. Weisz Sámuel, Tokay Lajos, Köllner Károly, Pilyy Jerne és Sarolta, Góth Elek, Hajós Ilona, Koch Béla és Fischer Sándor, Flamm Berta és Matild, Stenczinger Jenő, Demeter Albert és Dezső, Jerusalem Emil, Árdám Endre, (a tréfás írásból kevesebb is elég lett volna. F. b.) Vamzer Károly, Kiss Irma, Kohn Sándor és Ali, Korbuly Mihály, Désy Anna, Aradi Géza, Burger Ernő, Vári Berta, Sándor és József, Scholtz Erzsike, Schwarcz Zsigmond, Szilávy Irma, Klein Matild, Schiffer Imre, Falcsik Dezső és Gábor, Iricz Berta és Zsótér Piroska, Kropf Ödön és Sándor, Gyarmathy Emma, Fodor Rózsika, Révfy Anna, Patzák Tera, Nyul Böske, Hauszner Gabriella, Farkas Szeréna, Auer Lujza és Klára, Somlyódy László, Torossy Oliva és János, Hulitzius Anna és János, Feiler Lázár, Baska Lujza, Körtvélyesy Etelka, Zinsenheim Ilona, Teréz és Szeréna, Müller Károly, Dessewffy Albert, Sulyovszky Adrienne, Péchy Ida, Goics Amadil, Prandtner Iván és Béla, Kellner Teréz, Scheer Jenni, Madách Erzsike, Mattyasovszky Hermin és Pista, Tar Klementina, Kumer Béla, idősb és ifjabb Grosz Hermina, Deutsch Lajos, Hirkó Vilma és László, Steiner Lajos, Ráth Aladár, Mangold G., Kazal Magda, Strasser Sándor, Pataky Anna, Lichtscheindl Fani, Weisz Lajos, Burger Vilma, Groák Lajos, Doletsko Irén, Szeremley Piroska és Barna, Weisz Ferike, Bőjthi Béla és Mátyás András, Neumann Miksa, Triba Ilon, Götz Irma, Záhorszky Irén és Margit, Paulovics Amália, Schöffler József, Vogl Etelka, Sziklássy Etelka, Hamburg Albin, Géza és Lajos, Krahl Netti, Goldsmith Jakab, Messinger Jenni és Hugo, Ullmann Katinka, Fülöp Regina és Kálmán, Pataki Sándor, Pálfi Klára, Zajzon Irma és János, Fischer Frigyes és Mór, Segesváry Laci, Zatlukál Erzsike és Jóska, Kolener Endre, Altver Jozefa, Fuchs Berta és Francziiska, Link Judita Brüll Eszti, Sámuel és Géza, Buk Irma és Samu, Kohn Berta, Róza, Moricz és Aron, Dégner Efraim, Holländer József, Cserna Margit és Károly, Krón Kálmán, Matkovich Irma és Erzsike, Majláth Antonia, Sebe István, Fülöp Ede, Braun Sámuel és Faltin Lipót, Bizony Leopoldina, Loschitz Karolina, Bedő Imre, Ráth Mátyás és Baccarcich Vincze (sajátkezű írást kívánok! F. b.) Duchon Mariska, Aeschl Lotti, Muraközy Ilonka, Zeller Árpád, Jurenák Vilma, Mandel Emma és Józsi, Mikolits Szeréna, Kaldrovics Margit és Jolán, Frater Gizella, Emödy László, Markovics Iván, Nussbaum Ilona, Margit és László, Stern Gyula, Singer Janka és Regina, Kollerich Margit és Imre, Gutmann Ilona, Hermina és Sándor, Czingály Julianna, Karfunkel Szidi és Károly, Spitzer Kornélia, Jankó János, Hellsinger István, Madarassy Vilma, Sonnleitli-

ner Ilka, Dániel Béla, Goldstein Jakab, Plavics Zoltán, Mayer Amália, Sonnenfeld Paula és János, Henk Hermina, Rozenberg Lola, Flegmann Róza, Schmidl Laura, Richter Józsa, Sipos Ilona és Fannika, Kaczvinszky Jánoska, Koller Ilonka, Gross Gizella, Stern Irma és Ilonka, Polákovics Béla, Endrényi Jenő.

A »KIS LAP« XIV. köt. 7-ik számában közzölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Zatlukál Erzsike és Jóska, Holländer József, Cserna Margit és Károly, Sebe István, Kaczvinszky Jánoska, Duchon Mariska, Baccacich Vincze, Zeller Árpád, Kárner Ottilia, Madarassy Vilma, Sonnleithner Ilka, Mayer Amália, Flegmann Róza, Endrényi Jenő.

ESIK ESŐ...

OTT csücsülnek Ilka, Ernő
Kis szobájuk ablakába a'
Esik eső, esik eső,
Szántóvető kalapjára.

Szántóvető kalapjára
Háztetőre, zöld határra,
S ha így esik, nem mehet le
Ilka, Ernő az utcára.

Hej pedig csak az utcára
Szeretnének kiszaladni
Mint így, a nagy bus szobában,
Álmosodni, elaludni.

Lesik lesik, egyre lesik,
Mikor mulik el az eső.
Haj de esik, egyre esik,
S nem is használ az esernyő.

Nem is használ az esernyő,
Az ablakban minek ültök?
Jobb lesz Ilka, jobb lesz Ernő,
Ha csöndesen lefakudtök.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon: